

Test: Er du sød?

Noelle Lambert Barrus
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Taiwan.

Melanie løb så hurtigt, hun kunne hen over skolegården. Tre af hendes klassekammerater var et par skridt foran hende. De var næsten henne ved den linje, der markerede det »sikre område.«

Hun strakte sin arm ud. Hun pressede sin ben hårdere. Endelig fangede hun to af dem i sidste øjeblik.

»Fanget!« sagde Melanie. Hendes venner grinede, da de faldt om på jorden.

»Du er hurtig,« sagde Jia, mens hun trak vejret hurtigt ud og ind.

Melanie havde også næsten fanget Jonny. Hun var så tæt på at nå ham.

Jonny pegede på hende og grinede. »Du er for langsom!« Så kaldte han hende et øgenavn.

Melanie rynkede panden. Jonny var ofte led mod hende. Det kunne hun ikke lide.

Efter skole sad Melanie ved køkkenbordet. Hun lavede lektier sammen med sin storesøster. Men hun kunne ikke holde op med at tænke på det, Jonny havde sagt.

»Liv, hvad gør du, når nogen er led over dig?« spurgte Melanie.

Liv kiggede på hende. »Er der nogen, der har været led mod dig?«

Melanie nikkede. »En dreng i skolen. Han driller mig hele tiden!«

Liv lagde sin blyant fra sig. »Det er virkelig svært. Det er jeg ked af.« Hun lænede sig tilbage og lagde armene over kors. »Måske kunne du gøre noget godt for ham.«

Melanie rynkede på næsen. »Noget godt?« Det lød ikke særlig sjovt.

»Ja!« Liv nikkede. »Hvis du er sød mod ham, vil han måske være sød mod dig til gengæld. Har du prøvet det?«

Melanie rystede på hovedet. Hun var ikke så sikker på denne idé. Hvorfor skulle hun være sød mod en, der var led?

ILLUSTRATIONER: SKYLAR WHITE

Den aften bad Melanie en bøn. »Vor himmelske Fader, vil du velsigne Jonny til at være sødere mod mig.« Hun standsede op. Hun tænkte igen på det Liv havde sagt. »Og hjælp også mig med at finde en måde at være sød mod ham på. I Jesu Kristi navn. Amen.«

Men hvilken god ting kunne hun gøre?

Et par dage senere tog Melanies klasse på vandretur sammen. Der var masser af store grønne træer og kølige vandløb på stien.

Da det blev tid til en pause og frokost, spiste Melanie med sine venner. Så lagde hun mærke til, at Jonny sad under et træ. Han var alene. *Måske kunne jeg dele min dessert med ham*, tænkte hun.

Melanie gik hen til Jonny og satte sig ned. »Hej, Jonny.«

Jonny kiggede op på hende. »Hej.«

»Vil du have en cookie?« spurgte hun.

Hun gav en af sine cookies til Jonny. Han tog imod den og smilede. »Tak.«

»Kunne du lide vores vandretur?« spurgte hun.

»Ja. Den bro, vi krydsede var fantastisk.« Han tog en bid af sin cookie. »Mmm. Den er rigtig god.«

»Tak! Jeg lavede dem sammen med min mor og søster.«

Melanie og Jonny spiste resten af deres frokost sammen. De talte om et kortspil, de begge kunne lide. Jonny var faktisk ret sjov. De grinede en hel masse. Melanie kunne meget bedre lide det her, end når han drillede hende.

»Skal vi lege en leg?« spurgte Jonny, da de fulgte efter de andre ned ad vandrestien.

Melanie nikkede og smilede. »Ja da!«

De skiftedes til at hoppe mellem stenene på resten af vandreturen. Melanie havde det rigtig sjovt. Da vandreturen var forbi, og det var tid til at tage hjem, var hun helt ked af at skulle sige farvel.

»Lad os spille det der kortspil i næste uge,« sagde Jonny.

Melanie nikkede. »Okay! Farvel, Jonny!«

Melanie vinkede farvel og smilede. Jonny var ikke længere den dreng, der drillede hende. Nu var han hendes ven. ●

